

Sadece ulvi hâletleri yaşamakla kalmıyorsun. Hatta her şeyde Rabbinin seninle birebir konuştuğunu duymaya başlıyorsun. Seninle bazen olaylarla konuşuyor, bazen ithamın, bazen de rüyalarla. O'nun konuşmasını kulağınla değil, kalbinle duyuyorsun.

Hani her yerde dedir ya, ilmiyle, kudretiyle vs. ama konuşmasını duyunca sanki zatıyla da orada ve her yerde.

Bazen itaz ediyor,
bazen ceza veriyor,
bazen itham veriyor,
bazen mutlu ediyor,
bazen taltif ediyor,
bazen tecrübe ediyor,
bazen imtihan ediyor,
bazen sadakatini deniyor,
bazen ilminle amelini karşılaştırıyor,
bazen yardım ediyor,
bazen rüya ile konuşuyor,
bazen sarılıyor,
bazen seviyor ve sevdiğini söylüyor,
bazen razifelendiriyor,
bazen özletiyor.....

Her an O'nunla olduğunu bilmek, duymak çok güzel oluyor. Hayatta hiçbir şey hakiki olarak manasız gelmiyor anlıyorsun. Bunu anlayınca her şey sana hoş görünüyor ve kendine her şeyde sorduğun ilk soru şu oluyor: "Rabbim ne diyor bununla bana? Ne yaparsam razı olur?" ve kalbine kulak veriyorsun ve Rabbinin duyuyorsun. Kalbinle duyduğunu yapınca işte o zaman bambaşka haller oluyor....